# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 7ης Ιουνίου 2011 *

Στην υπόθεση T-471/08,

**Ciarán Toland,** κάτοικος Δουβλίνου (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενος από τους A. Burke, solicitor, E. Regan, SC, και J. Newman, barrister,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από

το **Βασίλειο της Δανίας,** εκπροσωπούμενο από την B. Weis Fogh και τον C. Vang,

τη **Δημοκρατία της Φινλανδίας,** εκπροσωπούμενη από τον J. Heliskoski, την A. Guimaraes-Purokoski και τη H. Leppo,

το **Βασίλειο της Σουηδίας,** εκπροσωπούμενο από τις A. Falk, S. Johannesson και K. Petkovska,

παρεμβαίνοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

**Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,** εκπροσωπούμενου από τους H. Krück, N. Lorenz και D. Moore,

καθού,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 11ης Αυγούστου 2008, με αριθμό αναφοράς A (2008) 10636, καθόσον με την εν λόγω απόφαση αρνείται την πρόσβαση στην υπ' αριθ. 06/02 έκθεση της υπηρεσίας εσωτερικού ελέγχου του Κοινοβουλίου, της 9ης Ιανουαρίου 2008, με τίτλο «Έλεγχος των αποζημιώσεων των βοηθών των βουλευτών»,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, F. Dehousse (εισηγητή) και J. Schwarcz, δικαστές,

γραμματέας: K. Andovà, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Δεκεμβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

**Το νομικό πλαίσιο**

1 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), καθορίζει τις αρχές, τους όρους και τους περιορισμούς του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των εν λόγω οργάνων, που προβλέπεται από το άρθρο 255 ΕΚ.

2 Κατά το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001:

«2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

[…]

— του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου,

εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει [υπερισχύον] δημόσιο συμφέρον.

3. Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψεως αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[…]»

**Ιστορικό της διαφοράς**

3 Με επιστολή της 11ης Ιουνίου 2008, ο προσφεύγων Ciarán Toland ζήτησε από το Κοινοβούλιο να του κοινοποιήσει την ετήσια έκθεση για το έτος 2006 της υπηρεσίας του εσωτερικού ελέγχου, συμπεριλαμβανομένων των δεκαέξι εκθέσεων εσωτερικού ελέγχου που παρατίθενται στο σημείο 24 του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου, της 22ας Απριλίου 2008, που περιέχει τις παρατηρήσεις οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της αποφάσεως σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2006, τμήμα Ι — Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (ΕΕ 2009, L 88, σ. 3).

4 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 2008, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου συναίνεσε στην πρόσβαση του προσφεύγοντος στην ετήσια έκθεση για το οικονομικό έτος 2006 της υπηρεσίας εσωτερικού ελέγχου του Κοινοβουλίου, με αριθμό 07/01 και ημερομηνία 16 Ιουλίου 2007 (στο εξής: έκθεση υπ' αριθ. 07/01), εξαιρέσει μιας παραγράφου της εν λόγω εκθέσεως που αφορά έλεγχο ο οποίος βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη. Οι άλλες δεκαέξι εκθέσεις εσωτερικού ελέγχου που είχε ζητήσει ο προσφεύγων δεν αναφέρονταν στο έγγραφο της 23ης Ιουνίου 2008.

5 Με επιστολή της 19ης Ιουλίου 2008, ο προσφεύγων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση επαναφέροντας το αίτημά της προσβάσεως στις δεκαέξι εκθέσεις εσωτερικού ελέγχου, για τους λόγους που εκτίθενται στην επιστολή της 11ης Ιουνίου 2008 και επειδή το από 23 Ιουνίου 2008 έγγραφο του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου δεν προσέφερε καμία αντικειμενική και προσήκουσα δικαιολογία για την άρνηση κοινοποιήσεως των εν λόγω εκθέσεων. Ο προσφεύγων ζήτησε επίσης την πρόσβαση στην απόρρητη παράγραφο της εκθέσεως υπ' αριθ. 07/01.

6 Με έγγραφο της 11ης Αυγούστου 2008 (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), το Κοινοβούλιο αρνήθηκε, πρώτον, να επιτρέψει την πρόσβαση στην απόρρητη παράγραφο της εκθέσεως υπ' αριθ. 07/01, δεύτερον, επέτρεψε την πλήρη πρόσβαση σε δεκατρείς από τις δεκαέξι εκθέσεις εσωτερικού ελέγχου καθώς και μερική πρόσβαση σε δύο άλλες από τις εν λόγω εκθέσεις και, τρίτον, αρνήθηκε την πρόσβαση στη δεκάτη τετάρτη από τις εκθέσεις αυτές, ήτοι την έκθεση υπ' αριθ. 06/02 της υπηρεσίας εσωτερικού ελέγχου, της 9ης Ιανουαρίου 2008, με τίτλο «Έλεγχος των αποζημιώσεων των βοηθών των Βουλευτών» (στο εξής: έκθεση υπ' αριθ. 06/02).

7 Το Κοινοβούλιο, με την προσβαλλομένη απόφαση, περιέγραψε την έκθεση υπ' αριθ. 06/02 ως περιέχουσα, στο πρώτο μέρος, ανάλυση των κινδύνων που είναι συμφυείς με τις δημοσιονομικές πράξεις πληρωμής των αποζημιώσεων των βοηθών των βουλευτών, καθώς και λεπτομερή ανάλυση των κανόνων που ισχύουν και της λειτουργίας τους, στο δεύτερο μέρος, σύνοψη των προγραμμάτων δράσεως καταρτισθέντων από τον εσωτερικό ελεγκτή με σκοπό τη βελτίωση της λειτουργίας του συστήματος και, στο τρίτο μέρος, λεπτομερή εξήγηση των εν λόγω προγραμμάτων δράσεως (σελίδα 2, τελευταίο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Το Κοινοβούλιο προσέθεσε ότι η έκθεση υπ' αριθ. 06/02, ως μελέτη των κινδύνων που συνδέονται με τις δημοσιονομικές πράξεις των υπηρεσιών του Κοινοβουλίου για την πληρωμή των αποζημιώσεων των βοηθών των βουλευτών και ως σύνολο προτάσεων για τη βελτίωση του συστήματος, αποτελούσε οικονομικό έλεγχο υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (σ. 2, τελευταίο εδάφιο, και σ. 3, στο πάνω μέρος, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Το Κοινοβούλιο έκρινε ότι, αν και η υπ' αριθ. 06/02 έκθεση ολοκληρώθηκε στις 9 Ιανουαρίου 2008, η εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως, που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, εξακολουθούσε να την προστατεύει. Το Κοινοβούλιο αναφέρθηκε στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2006, Τ-391/03 και Τ-70/04, Franchet και Byk κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-2023, σκέψεις 120 επ.). Ανέφερε ότι τα σχέδια δράσης που περιλαμβάνονται στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 διατυπώνουν τις αρχές επί των οποίων μπορεί να βασιστεί αναθεώρηση του νομικού πλαισίου των βοηθών των βουλευτών. Επιπλέον, τα εν λόγω σχέδια δράσης περιγράφουν άλλες δράσεις που μπορεί να αναλάβει στο εξής η Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) Οικονομικών του Κοινοβουλίου, πριν από οποιαδήποτε τροποποίηση του ρυθμιστικού πλαισίου. Το Κοινοβούλιο έκρινε ότι έπρεπε να δοθεί στη διοίκησή του εύλογη προθεσμία για τη λήψη υπόψη και την άμεση θέση σε εφαρμογή των προτάσεων αυτών, όπως απαιτεί το άρθρο 86 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός). Κατά το Κοινοβούλιο, έστω και μερική πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 στο στάδιο αυτό θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την αποτελεσματική χρησιμοποίησή της και, με τον τρόπο αυτό, τον σκοπό του οικονομικού ελέγχου υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (σ. 3, πρώτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Επιπλέον, το Κοινοβούλιο ισχυρίστηκε ότι τα σχέδια δράσης της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 περιείχαν προτάσεις που απαιτούν την έκδοση αποφάσεως από τις αρμόδιες πολιτικές αρχές, ήτοι όχι μόνον από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου και τη διάσκεψη των προέδρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αλλά επίσης από την Επιτροπή, το Συμβούλιο και τα κράτη μέλη. Το Κοινοβούλιο ανέφερε ότι, κατά τη συνεδρίαση της ολομέλειας της 22ας Απριλίου 2008, πρώτον, ενεθάρρυνε την ομάδα εργασίας του Προεδρείου του Κοινοβουλίου για το καθεστώς των βουλευτών να υποβάλει τις προτάσεις της προκειμένου να αναληφθεί ταχεία και κατάλληλη δράση επί των παρατηρήσεων που περιλαμβάνονται στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02, δεύτερον, ζήτησε την άμεση έναρξη των διαπραγματεύσεων με τα κράτη μέλη και τη Βελγική Κυβέρνηση, τρίτον, έδωσε εντολή στον γενικό του γραμματέα να επικοινωνήσει με την Επιτροπή και το Συμβούλιο προκειμένου να διασφαλισθεί η δυνατότητα νέας κανονιστικής ρυθμίσεως περί των βοηθών των βουλευτών μέσω τροποποιήσεως του καθεστώτος των συμβασιούχων και, τέλος, ανέθεσε στην ομάδα του εργασίας που ασχολείται με το καθεστώς των μελών του Κοινοβουλίου, τους βοηθούς των βουλευτών και το ταμείο συντάξεων, να αξιολογήσει, επειγόντως, τη λειτουργία των ισχυόντων κανόνων και, ενόψει της σπουδαιότητας του φακέλου, να προβεί σε όλες τις

προτάσεις τροποποιήσεως των εν λόγω κανόνων που η ομάδα αυτή εργασίας θα έκρινε αναγκαίες (σ. 3, τρίτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

11 Το Κοινοβούλιο προσέθεσε ότι, αν και το Προεδρείο του Κοινοβουλίου εξέδωσε, στις 9 Ιουλίου 2008, τα μέτρα εφαρμογής όσον αφορά το καθεστώς των μελών του Κοινοβουλίου, η διαδικασία λήψεως αποφάσεων, ευαίσθητη και σύνθετη, εξακολουθούσε, στο πλαίσιο δε αυτής η έκθεση υπ' αριθ. 06/02 αποτελούσε σημαντικό έγγραφο αναφοράς. Το Κοινοβούλιο ισχυρίστηκε ότι η χρήση εκ μέρους των μελών του των αποζημιώσεων, που διατίθενται σ' αυτά, αποτελεί ευαίσθητο θέμα, το οποίο παρακολουθείται με μεγάλο ενδιαφέρον από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και ότι στοιχεία της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να εκτραπεί η συζήτηση επί της μεταρρυθμίσεως του συστήματος και να διακυβευθεί η ταχεία μεταρρύθμιση. Συνεπώς, κατά το Κοινοβούλιο, η γνωστοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 θα έβλαπτε σοβαρά τη διαδικασία του λήψεως αποφάσεως στο στάδιο αυτό, αλλά και «πέραν αυτού», καθόσον δεν μπορεί μόνο του να πραγματοποιήσει την οικεία μεταρρύθμιση (σ. 3, τελευταίο εδάφιο, και σ. 4, στο πάνω μέρος, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

12 Εκτιμώντας ότι η αίτηση του προσφεύγοντος της 19ης Ιουλίου 2008 δεν περιείχε κανένα στοιχείο δυνάμενο να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 και ότι αυτή η δημοσιοποίηση, έστω και μερική, θα διακύβευε, αφενός, τον σκοπό του ελέγχου υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, τη διαδικασία του λήψεως αποφάσεων υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού, το Κοινοβούλιο, καταλήγοντας, αποφάσισε να απορρίψει την αίτηση προσβάσεως του προσφεύγοντος στην εν λόγω έκθεση (σ. 4, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Οκτωβρίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

14 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως στις 13, 17 και 30 Μαρτίου 2009, το Βασίλειο της Σουηδίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Δανίας ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος.

15 Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2009, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε τις εν λόγω αιτήσεις παρεμβάσεως.

16 Δεδομένου ότι η σύνθεση των τμημάτων του Πρωτοδικείου μεταβλήθηκε, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.

17 Με χωριστά δικόγραφα που πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως, στις 26 Αυγούστου, στις 9 και στις 11 Σεπτεμβρίου 2009, το Βασίλειο της Σουηδίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Δανίας κατέθεσαν τα υπομνήματά τους παρεμβάσεως.

18 Το Κοινοβούλιο και ο προσφεύγων υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί των εν λόγω υπομνημάτων παρεμβάσεως, αντιστοίχως, στις 16 και 18 Νοεμβρίου 2009.

19 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

20 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Δεκεμβρίου 2010.

21 Με το δικόγραφό του, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον αρνείται την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02·

— να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του επιτρέψει την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02·

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

22 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων απέσυρε το αίτημά του με το οποίο ζητούσε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του επιτρέψει την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02.

23 Το Κοινοβούλιο, λαμβανομένης υπόψη της εν λόγω τροποποιήσεως των αιτημάτων του προσφεύγοντος, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως αβάσιμο το αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα·

— να καταδικάσει τις παρεμβαίνουσες να φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

24 Το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, τα αιτήματα ακυρώσεως του προσφεύγοντος.

**Σκεπτικό**

25 Η υπό κρίση προσφυγή, πέραν της διατυπώσεως τριών λόγων που αντλούνται, τυπικώς, από πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καταγγέλλει, κατ' ουσίαν, νομικά σφάλματα που συνίστανται στην εκ μέρους του Κοινοβουλίου παράβαση, αφενός, του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, αφετέρου, του άρθρου 4, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού. Σύμφωνα με τη διάκριση αυτή πρέπει, μετά από κάποιες προκαταρκτικές εκτιμήσεις, να εξετασθούν οι διάφοροι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

*Προκαταρκτικές εκτιμήσεις*

26 Ο κανονισμός 1049/2001 αφορά, όπως αναφέρουν το άρθρο του 1 και το άρθρο του 2, παράγραφοι 1 και 3, την παροχή στο κοινό δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των οργάνων σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ενώσεως, υπό την επιφύλαξη ορισμένων εξαιρέσεων που καθορίζει.

27 Σύμφωνα με την πρώτη αιτιολογική του σκέψη, ο κανονισμός 1049/2001 αντικατοπτρίζει τη βούληση που εκφράζεται στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΕΕ, το οποίο προστέθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, να πραγματοποιηθεί ένα νέο βήμα στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης, στην οποία οι

αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και όσο το δυνατόν εγγύτερα στους πολίτες. Όπως επισημαίνεται με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1049/2001, το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των οργάνων αυτών.

28 Κατά πάγια νομολογία, οι εξαιρέσεις από την πρόσβαση στα έγγραφα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται αυστηρά, ούτως ώστε να μη διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που συνίσταται στην παροχή στο κοινό της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα που κατέχουν τα θεσμικά όργανα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 2007, C-64/05 P, Σουηδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-11389, σκέψη 66, και της 1ης Ιουλίου 2008, C-39/05 P και C-52/05 P, Σουηδία και Maurizio Turco κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. I-4723, σκέψη 36· απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 9 ανωτέρω, σκέψη 84). Εξάλλου, η αρχή της αναλογικότητας απαιτεί οι εξαιρέσεις να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι κατάλληλο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, C-353/99 P, Συμβούλιο κατά Hautala, Συλλογή 2001, σ. I-9565, σκέψη 28).

29 Επιπλέον, η εξέταση που απαιτείται για την επεξεργασία μιας αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα πρέπει να έχει συγκεκριμένο χαρακτήρα. Πράγματι, αφενός, το γεγονός και μόνον ότι ένα έγγραφο αφορά συμφέρον προστατευόμενο από εξαίρεση δεν αρκεί, ώστε να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της εξαιρέσεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Σεπτεμβρίου 2000, T-20/99, Denkavit Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3011, σκέψη 45). Μια τέτοια εφαρμογή μπορεί, κατ' αρχήν, να δικαιολογηθεί μόνο στην περίπτωση που το κοινοτικό όργανο έχει προηγουμένως κρίνει, πρώτον, ότι η πρόσβαση στο έγγραφο θα έθιγε κατά τρόπο συγκεκριμένο και πραγματικό το προστατευόμενο συμφέρον και, δεύτερον, στις περιπτώσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001, ότι δεν υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εν λόγω εγγράφου (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιανουαρίου 2010, T-355/04 και T-446/04, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1, σκέψη 123). Αφετέρου, ο κίνδυνος προσβολής του προστατευομένου συμφέροντος πρέπει να μπορεί να προβλεφθεί ευλόγως και να μην είναι καθαρά υποθετικός (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002, T-211/00, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-485, σκέψη 56). Η εξέταση

αυτή πρέπει να προκύπτει από την αιτιολογία της αποφάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Απριλίου 2005, T-2/03, Verein für Konsumenteninformation κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-1121, σκέψη 69, και Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 9 ανωτέρω, σκέψη 115).

30 Η συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση κάθε εγγράφου είναι επίσης αναγκαία, καθόσον, ακόμη και όταν είναι σαφές ότι αίτηση προσβάσεως αφορά έγγραφα που καλύπτονται από εξαίρεση, μόνο μια τέτοια εξέταση επιτρέπει στο θεσμικό όργανο να αξιολογήσει τη δυνατότητα παροχής μερικής προσβάσεως στον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 12ης Οκτωβρίου 2000, T-123/99, JT's Corporation κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3269, σκέψη 46, και Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 9 ανωτέρω, σκέψη 117).

31 Η παρούσα προσφυγή πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα των εν λόγω αρχών.

*Επί της παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001*

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από τις παρεμβαίνουσες, ισχυρίζεται ότι το Κοινοβούλιο εσφαλμένως προέβαλε, εν προκειμένω, την εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, που αφορά την προστασία των σκοπών των οικονομικών ελέγχων.

33 Εφόσον ο έλεγχος ολοκληρώθηκε στις 9 Ιανουαρίου 2008, δεν υπήρχε πλέον κανένας λόγος άρνησης, τον Αύγουστο του 2008, της δημοσιοποιήσεώς του, η οποία δεν μπορούσε ουδόλως να επηρεάσει το αίσιον πέρας. Ως προς τον ισχυρισμό ότι αυτή η δημοσιοποίηση θα έβλαπτε τους «σκοπούς του ελέγχου», καθόσον θα στερούσε τη διοίκηση εύλογης προθεσμίας για να εξετάσει και να εφαρμόσει τα μέτρα που συνιστούσε η έκθεση υπ' αριθ. 06/02, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η κατάσταση, εν προκειμένω, διαφέρει από εκείνη για την οποία επρόκειτο στην απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9. Πράγματι, εν προκειμένω, η προσβαλλομένη απόφαση ουδόλως ανέφερε προθεσμία πέραν της οποίας η εν λόγω υπ' αριθ. 06/02 έκθεση μπορούσε να κοινοποιηθεί. Η απόφαση αυτή ανέφερε ότι η σχεδιαζόμενη μεταρρύθμιση ήταν κανονιστικής και νομοθετικής φύσεως και δεν ανέφερε καμία άλλη έρευνα ή επιθεώρηση των οποίων η έκβαση μπορούσε ενδεχομένως να επηρεαστεί από δημοσιοποίηση της υπ' αριθ. 06/02 εκθέσεως. Ακολούθως, οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 λόγω υπονομεύσεως των σκοπών του οικονομικού ελέγχου δεν είχαν πληρωθεί.

34 Ως προς την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση αυτή δεν απαντά στο ερώτημα πώς μπορούσε η πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 να θίξει συγκεκριμένως και πραγματικώς το προστατευόμενο από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 συμφέρον. Επιπλέον, η απόφαση αυτή δεν εξέτασε αν υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 παρά τη φερομένη υπονόμευση των σκοπών του οικονομικού ελέγχου. Επειδή η εν λόγω απόφαση δεν περιέχει τέτοια εξέταση, παραβιάζει, επιπλέον, την αρχή της αναλογικότητας.

35 Εντούτοις, κατά τον προσφεύγοντα, συνιστά σαφώς υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το συμφέρον του κοινού να λάβει γνώση εκθέσεως οικονομικού ελέγχου που του επιτρέπει να ενημερωθεί για τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται σημαντικό μέρος του δημοσίου χρήματος που χορηγήθηκε στο Κοινοβούλιο για τη λειτουργία του.

36 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, αναγνωρίζει τη νομιμότητα εύλογης προθεσμίας που παρέχεται στη διοίκηση για να αποφασίζει για τα ληπτέα μέτρα βάσει των στοιχείων που

περιλαμβάνονται σε μια έκθεση. Εν προκειμένω, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Κοινοβούλιο είχε μόλις επτά μήνες για να αποφασίσει για τα μέτρα αυτά, προθεσμία που ήταν ασφαλώς εύλογη, λαμβανομένων υπόψη των μεγαλυτέρων προθεσμιών που το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ως ευλόγων στο πλαίσιο της αποφάσεως Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 9 ανωτέρω.

37 Το Κοινοβούλιο τονίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της προθεσμίας πρέπει να εκτιμάται κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι αυτό δεν υποχρεούται νομικώς να αναφέρει στην εν λόγω απόφαση πότε, στο μέλλον, η προθεσμία αυτή θα λήξει. Εσφαλμένως προσάπτεται σ' αυτό ότι δεν παρέσχε το εν λόγω στοιχείο.

38 Ως προς τον ισχυρισμό ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν αναφέρει άλλη έρευνα ή επιθεώρηση που να βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να νοείται υπό την έννοια ότι η μνεία της περί της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02, ως περιέχουσας προγράμματα δράσης «που περιγράφουν άλλα μέτρα δυνάμενα ήδη να ληφθούν από τη ΓΔ Οικονομικών πριν από οποιαδήποτε τροποποίηση του ρυθμιστικού πλαισίου», δηλώνει προφανώς, στο πλαίσιο της εν λόγω αποφάσεως, όχι μόνο νομοθετικές μεταρρυθμίσεις αλλά επίσης ανακρίσεις και έρευνες. Εξάλλου, τον Αύγουστο του 2008, διεξάγονταν διοικητικές έρευνες για τη χρησιμοποίηση εκ μέρους ορισμένων βουλευτών των ποσών που καταβλήθηκαν ως αποζημίωση των βοηθών των βουλευτών και η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 μπορούσε να τους έχει βλάψει. Αυτό ήταν εξάλλου πασίγνωστο και ο προσφεύγων είχε επίγνωση αυτού.

39 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση έχει αιτιολογηθεί ανεπαρκώς, είτε πρόκειται για την ύπαρξη κινδύνου υπονομεύσεως της προστασίας των σκοπών του οικονομικού ελέγχου είτε πρόκειται για την έλλειψη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση.

40 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι, εκτός του γεγονότος ότι το εν λόγω επιχείρημα αποτελεί κατ' ουσίαν επανάληψη των λοιπών επιχειρημάτων του προσφεύγοντος, το επίδικο εν προκειμένω ζήτημα δεν έχει σχέση με την εξέταση της αναλογικότητας αλλά με τη στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος της προστασίας εγγράφου με το δημόσιο συμφέρον της δημοσιοποιήσεώς του.

41 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η διαφάνεια μπορεί να αποτελεί υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση ενός εγγράφου, το οποίο άλλως καλύπτεται από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφοι 2 ή 3, του κανονισμού 1049/2001, αυτός ο ισχυρισμός δεν λαμβάνει υπόψη τη λογική του εν λόγω κανονισμού.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

42 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 επιτρέπει την άρνηση προσβάσεως σε έγγραφο αν η γνωστοποίησή του θα έθιγε την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

43 Το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9 (σκέψη 109), έκρινε ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή, σκοπός της οποίας είναι η προστασία «του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου», έχει εφαρμογή μόνον όταν η γνωστοποίηση των εγγράφων ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την ολοκλήρωση των εν λόγω διαδικασιών.

44 Βεβαίως, εφόσον οι έρευνες και οι επιθεωρήσεις συνεχίζονται, οι διάφορες ενέργειες στο πλαίσιο έρευνας ή επιθεωρήσεως ενδέχεται να εξακολουθήσουν να καλύπτονται από την εξαίρεση για την προστασία των διαδικασιών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, έστω και αν μια συγκεκριμένη έρευνα ή επιθεώρηση έχει περατωθεί με την κατάρτιση εκθέσεως στην οποία ζητείται πρόσβαση (απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, σκέψη 110).

45 Ωστόσο, αν γινόταν δεκτό ότι τα έγγραφα που αφορούν επιθεώρηση, έρευνα ή οικονομικό έλεγχο καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ενώ δεν έχει αποφασιστεί ακόμη η συνέχεια που θα δοθεί στις διαδικασίες αυτές, η πρόσβαση στα έγγραφα θα εξηρτάτο από αβέβαιο γεγονός, που ενδεχομένως θα συμβεί στο απώτερο μέλλον και του οποίου η επέλευση εξαρτάται από την ταχύτητα και την επιμέλεια με την οποία θα ενεργήσουν διάφορες εθνικές αρχές. Μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν αντίθετη στον σκοπό που συνίσταται στο να διασφαλίζεται η πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα σχετικά με τυχόν παρατυπίες στην οικονομική διαχείριση, ώστε οι πολίτες να έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν με πιο αποτελεσματικό τρόπο τη νομιμότητα της ασκήσεως της δημόσιας εξουσίας (απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, σκέψεις 111 και 112).

46 Έπρεπε, επομένως, να εξεταστεί αν, κατά τον χρόνο εκδόσεως των επιδίκων στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως αποφάσεων, υπήρχαν ακόμη σε εξέλιξη διαδικασίες επιθεωρήσεως ή έρευνας, για τις οποίες η γνωστοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων θα μπορούσε να είναι επιζήμια, και αν οι διαδικασίες αυτές ολοκληρώθηκαν εντός ευλόγου χρόνου (απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, σκέψη 113).

47 Από τις αναφορές αυτές προκύπτει ότι η εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως, που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, μπορεί να κηρυχθεί εφαρμοστέα σε έκθεση οικονομικού ελέγχου της οποίας η δημοσιοποίηση θα έθετε σε κίνδυνο διαδικασίες επιθεωρήσεως ή έρευνας που θα συνεχιστούν, εντός εύλογης προθεσμίας, βάσει του περιεχομένου της.

48 Εν προκειμένω, στη σελίδα 3, πρώτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η άρνηση προσβάσεως στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02, την οποία αντέταξε το Κοινοβούλιο δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, βασίζεται, με αναφορά στην απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, στην εκτίμηση ότι «στη διοίκηση [του Κοινοβουλίου] έπρεπε να χορηγηθεί εύλογη προθεσμία για να ληφθούν υπόψη και να τεθούν σε εφαρμογή αμέσως προτάσεις [περιλαμβανόμενες στην εν λόγω έκθεση υπ' αριθ. 06/02], όπως απαιτεί το άρθρο 86 του δημοσιονομικού κανονισμού».

49 Κατά το ίδιο εδάφιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, «η άδεια προσβάσεως στην [έκθεση υπ' αριθ. 06/02] στο στάδιο αυτό, έστω και μερικώς, θα μπορούσε διακυβεύσει την αποτελεσματική χρήση της εκθέσεως αυτής και, επομένως, τον σκοπό του οικονομικού ελέγχου». Στη σελίδα 4, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Κοινοβούλιο, καταλήγει στο συμπέρασμα, με καταφατική διατύπωση τη φορά αυτή, ότι η άδεια αυτής της προσβάσεως, έστω και μερικής, στο στάδιο αυτό, «θα διακύβευε την αποτελεσματική χρήση [του] περιεχομένου [της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02]», ή ακόμη «θα έθιγε τον σκοπό του οικονομικού ελέγχου».

50 Από τις αναφορές αυτές προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, βάσει της αποφάσεως Franchet και Byk κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 9, ότι δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης αποφάσεως θα ήταν υπερβολικά πρόωρη για να μπορέσει να πραγματοποιήσει, και μάλιστα πριν από οιαδήποτε μεταρρύθμιση του ρυθμιστικού και/ή νομοθετικού πλαισίου των αποζημιώσεων των βοηθών των βουλευτών, τα άμεσα μέτρα που συνιστά η εν λόγω έκθεση.

51 Εντούτοις, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρει καμία συγκεκριμένη διαδικασία επιθεωρήσεως ή έρευνας ή άλλων διοικητικών ελέγχων που να διεξάγονταν κατά τον χρόνο εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως και που να αποτελούσαν τη θέση σε εφαρμογή των αμέσων μέτρων που συνιστούσε η έκθεση υπ' αριθ. 06/02.

52 Έτσι, στο τμήμα της που ασχολείται με την απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02, η προσβαλλομένη απόφαση αναφέρει μόνο γενικώς και αορίστως την ανάγκη να δοθεί στη διοίκηση εύλογη προθεσμία για την άμεση θέση σε εφαρμογή των προτάσεων που περιλαμβάνονται στην εν λόγω έκθεση και κάνει μνεία διαφόρων πρωτοβουλιών που ελήφθησαν ενόψει ρυθμιστικής και/ή νομοθετικής μεταρρυθμίσεως του κανονιστικού πλαισίου των βοηθών των βουλευτών.

53 Συναφώς, η αναφορά στις διάφορες αυτές πρωτοβουλίες, που ελήφθησαν ενόψει μεταρρυθμίσεως του κανονιστικού πλαισίου των βοηθών των βουλευτών, δεν αφορά τόσο την εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με την προστασία του σκοπού των επιθεωρήσεων, ερευνών και οικονομικών ελέγχων, όσο την εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του ιδίου αυτού κανονισμού, σχετικά με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του θεσμικού οργάνου. Εξάλλου, υπό την έννοια αυτή, στο πάνω μέρος της σελίδας 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Κοινοβούλιο αναφέρει ότι «η δημοσιοποίηση της εκθέσεως [υπ' αριθ. 06/02], στο στάδιο αυτό, θα έθιγε σοβαρά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου».

54 Η μόνη αναφορά, στην προσβαλλόμενη απόφαση, σε συγκεκριμένη περίπτωση έρευνας περιλαμβάνεται στο τμήμα της αποφάσεως αυτής με το οποίο απορρίπτεται η αίτηση προσβάσεως σε ορισμένα απόρρητα χωρία άλλων εκθέσεων οικονομικού ελέγχου εκτός της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02, με την αιτιολογία ότι πρόσβαση στα χωρία αυτά θα επέφερε τη δημοσιοποίηση ατομικής περιπτώσεως προβαλλομένης απάτης, της οποίας η εξέταση από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) βρίσκεται σε εξέλιξη. Απαντώντας σε ερώτημα του Γενικού Δικαστηρίου, που υποβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο πάντως ανέφερε ότι η έκθεση υπ' αριθ. 06/02 δεν περιείχε κανένα ονομαστικό στοιχείο που να καθιστά δυνατή την ταυτοποίηση ατομικών περιπτώσεων.

55 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι διαδικασίες επιθεωρήσεως και έρευνας καθώς και άλλοι διοικητικοί έλεγχοι βάσει της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 βρίσκονταν σε εξέλιξη κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εντούτοις, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 51 ανωτέρω, η εν λόγω απόφαση δεν αναφέρει καμία διαδικασία αυτού του είδους. Ακολούθως, η απόφαση αυτή, η οποία δεν αναφέρει τις προβαλλόμενες αυτές διαδικασίες, δικαιολογεί ακόμη λιγότερο γιατί η προθεσμία τους ολοκληρώσεως έπρεπε, τον Αύγουστο

2008, να θεωρηθεί εύλογη ούτε γιατί, κυρίως, το αίσιον πέρας τους είχε κλονιστεί από δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02.

56 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο προέβαλε επίσης το επιχείρημα ότι η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 ήταν αντίθετη προς τη φύση του εν λόγω εγγράφου. Επρόκειτο για εσωτερικό έγγραφο, που καταρτίστηκε στο πλαίσιο του δημοσιονομικού κανονισμού, και όχι για έγγραφο προοριζόμενο να δημοσιευθεί, όπως η έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την εκτέλεση του προϋπολογισμού, που δημοσιεύεται κάθε έτος στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Κατά το Κοινοβούλιο, η δημοσιοποίηση αυτού του είδους εσωτερικού εγγράφου μπορούσε να οδηγήσει τους εσωτερικούς ελεγκτές των θεσμικών οργάνων σε αυτοπεριορισμό όσον αφορά τις παρατηρήσεις τους, με συνέπεια μικρότερη αποτελεσματικότητα των εσωτερικών ελεγκτών όσον αφορά τη βελτίωση της λειτουργίας των οικείων θεσμικών οργάνων.

57 Πρέπει αμέσως να παρατηρηθεί ότι η αιτιολογία αυτή δεν περιλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση. Ασφαλώς, στις σελίδες 2 και 3 της εν λόγω αποφάσεως, το Κοινοβούλιο παρέθεσε το άρθρο 86, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του δημοσιονομικού κανονισμού, το οποίο αναφέρει ότι ο εσωτερικός ελεγκτής συμβουλεύει το οικείο όργανο ως προς την αντιμετώπιση των κινδύνων. Εντούτοις, από τις παραθέσεις αυτές, εκ των οποίων η μία περιλαμβάνεται εξάλλου σε τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως άλλο από εκείνο που εξετάζει την αίτηση προσβάσεως στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02, δεν συνάγεται καμία εκτίμηση δυνάμενη να συγκριθεί με εκείνη που προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επιπλέον, το γεγονός ότι, εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο επέτρεψε την πρόσβαση, τουλάχιστον μερικώς, σε δεκαπέντε από τις δεκαέξι εκθέσεις εσωτερικού ελέγχου που αφορούσε η αίτηση προσβάσεως δείχνει ότι η απόφαση για άδεια ή άρνηση προσβάσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου επηρεάστηκε λιγότερο από το γεγονός ότι οι εν λόγω εκθέσεις οικονομικού ελέγχου αποτελούν εσωτερικά έγγραφα παρά από το συγκεκριμένο θέμα και το συγκεκριμένο περιεχόμενο των εκθέσεων αυτών.

58 Λαμβάνοντας υπόψη τα προεκτεθέντα, πρέπει να εκτιμηθεί ότι το Κοινοβούλιο, από νομικής απόψεως, δεν απέδειξε επαρκώς με την προσβαλλομένη απόφαση, ότι η πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 έθιγε την προστασία των σκοπών των οικονομικών ελέγχων. Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί αν υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον αρνείται την πρόσβαση στην έκθεση υπ'

αριθ. 06/02 βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, δεν είναι βάσιμη.

*Επί της παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001*

Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από τις παρεμβαίνουσες, ισχυρίζεται ότι το Κοινοβούλιο επικαλέστηκε εσφαλμένως, εν προκειμένω, την εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, η οποία αποσκοπεί στην προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του θεσμικού οργάνου.

60 Πράγματι, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία στηρίζεται, αφενός, στο γεγονός ότι η χρησιμοποίηση εκ μέρους των μελών του Κοινοβουλίου της αποζημιώσεως των βοηθών των βουλευτών αποτελεί ευαίσθητο θέμα που προκαλεί μεγάλο ενδιαφέρον μεταξύ των μέσων μαζικής ενημερώσεως και, αφετέρου, στο γεγονός ότι η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την υπονόμευση της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, αποτελεί περισσότερο πολιτική παρά νομική αναφορά, η οποία στηρίζεται, επιπλέον, στην υπόθεση ότι η διαφάνεια και η ενημέρωση του κοινού εμποδίζουν την ομαλή εξέλιξη της κανονιστικής και νομοθετικής δραστηριότητας. Έτσι, η προσβαλλομένη απόφαση θέτει υπό αμφισβήτηση τη θεμελιώδη αρχή της διαφάνειας.

61 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι το υπέρτερο συμφέρον του κοινού να ενημερώνεται ουδόλως ελήφθη υπόψη από το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πάντως, πρέπει μάλλον να θεωρηθεί ότι η διαδικασία λήψεως αποφάσεων ενός δημοκρατικού θεσμικού οργάνου, στον νομοθετικό και κανονιστικό τομέα, δεν μπορεί κατ' αρχήν να διαταράσσεται από την ενημέρωση του κοινού. Το υπέρτερο

δημόσιο συμφέρον για δημοσιοποίηση είναι σημαντικότερο απ' ό,τι η φροντίδα να αποσοβηθεί ο κίνδυνος, εξάλλου υποθετικός, διαστρεβλώσεως της δημοσίας συζητήσεως λόγω αυτής της δημοσιοποιήσεως. Η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιείχε κατάλληλη αιτιολογία δυναμένη να δικαιολογήσει την εξαίρεση από την αρχή της διαφάνειας εν προκειμένω.

62 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ιδιαίτερη σημασία που αποδίδεται με τον κανονισμό 1049/2001 στη διαφάνεια, ως προς τα έγγραφα και τις πληροφορίες που αφορούν τη νομοθετική δραστηριότητα, δεν μπορεί να προβληθεί προκειμένου να δικαιολογηθεί παράβαση της υποχρεώσεως διαφάνειας σε άλλους τομείς δραστηριότητας του Κοινοβουλίου, μεταξύ άλλων στον τομέα των διοικητικών του δραστηριοτήτων. Η διαφάνεια δεν ισχύει μόνο για τον νομοθετικό τομέα αλλά επίσης για το εκτελεστικό έργο του οργάνου στον διοικητικό, μη νομοθετικό και εσωτερικό τομέα.

63 Η προσπάθεια του Κοινοβουλίου να επιβεβαιώσει την αρχή της διαφάνειας, ως υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, στη νομοθετική διαδικασία μετά από τη δημοσιοποίηση σχεδίου αυτής της φύσεως, αποδεικνύει την περιορισμένη και εσφαλμένη προσέγγιση της παρούσας υποθέσεως και των βασικών αρχών του κανονισμού 1049/2001. Το Κοινοβούλιο έσφαλε αρνούμενο ότι η έκθεση υπ' αριθ. 06/02 έθετε τις αρχές επί των οποίων μπορούσε να πραγματοποιηθεί μεταρρύθμιση του νομικού πλαισίου και διαχώρισε κατά τρόπο τεχνητό τη νομοθετική διαδικασία από τις διοργανικές συζητήσεις που προηγούνται κατά κανόνα της υποβολής από την Επιτροπή τυπικού νομοθετικού σχεδίου.

64 Ακόμη και αν κρίθηκε ότι η απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, ανωτέρω σκέψη 28, αφορούσε μόνον το υπέρτερο συμφέρον της διαφάνειας στον νομοθετικό τομέα, ο προσφεύγων θεωρεί ότι το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για διαφάνεια επιβάλλει ίδιο δικαίωμα προσβάσεως προκειμένου για τομείς που αφορούν, όπως εν προκειμένω, τη διαχείριση των δημοσίων οικονομικών.

65 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, ως προς την αναφορά του προσφεύγοντος στην απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, ανωτέρω σκέψη 28, ότι η έκθεση υπ' αριθ. 06/02 αποτελεί έκθεση εσωτερικού ελέγχου, καταρτισθείσα στο πλαίσιο του δημοσιονομικού κανονισμού, και όχι έκθεση εξωτερικού ελέγχου ούτε νομική γνωμοδότηση. Κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης αποφάσεως, καμία νομοθετική διαδικασία δεν βρισκόταν σε εξέλιξη και δεν ήταν επομένως δυνατόν να διεκδικηθεί εν προκειμένω το ευεργέτημα της αυξημένης διαφάνειας που εγγυάται το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Οι αρχές που διατυπώνονται στην απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 28 ανωτέρω, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο αιτήσεως προσβάσεως σε νομική γνωμοδότηση διατυπωθείσα σε σχέση με τη νομοθεσία, δεν μπορούν να μεταφερθούν αυτές καθεαυτές στην υπό κρίση υπόθεση, η οποία αφορά έκθεση εσωτερικού ελέγχου καταρτισθείσα εκτός νομοθετικής διαδικασίας.

66 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση χαρακτηρίζει μεν την έκθεση υπ' αριθ. 06/02 ως «σημαντικό έγγραφο αναφοράς», αυτό όμως παραπέμπει στην «ευαίσθητη και σύνθετη διαδικασία λήψεως αποφάσεων» που βρισκόταν τότε σε εξέλιξη, και όχι σε νομοθετική διαδικασία η οποία τότε δεν υπήρχε. Επομένως, ο προσφεύγων δεν έχει προσδιορίσει οιοδήποτε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δημοσιοποιήσεως. Το μόνο συμφέρον που διεκδικεί ο προσφεύγων, το οποίο αφορά τα νομοθετικά έγγραφα, δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε έκθεση εσωτερικού ελέγχου.

67 Επομένως, ο προσφεύγων εσφαλμένως αντιλαμβάνεται την έκθεση υπ' αριθ. 06/02 ως μια μορφή «νομοθετικής προτάσεως» που πρέπει να εξεταστεί σύμφωνα με τη συλλογιστική της αποφάσεως Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 28 ανωτέρω. Όλα τα επιχειρήματα σχετικά με την αναγκαιότητα συμμετοχής των πολιτών σε ευρεία συζήτηση επί του περιεχομένου της εκθέσεως αυτής βάσει της εν λόγω αποφάσεως είναι επομένως αβάσιμα.

68 Η προσβαλλομένη απόφαση δεν ανέφερε, επιτακτικώς και χωρίς αιτιολογία, την ανάγκη απορρήτου αλλά, αντιθέτως, περιέγραψε τις πολυάριθμες πρωτοβουλίες που ελήφθησαν την εποχή εκείνη και την ευαίσθητη και σύνθετη διαδικασία λήψεως αποφάσεων που βρισκόταν σε εξέλιξη κατά την έκδοση της αποφάσεως αυτής. Επιπλέον, όλες οι λοιπές προηγούμενες προσπάθειες μεταρρυθμίσεως στον επίμαχο τομέα είχαν αποτύχει και το 2008 η κατάσταση ήταν ακόμη πιο αβέβαιη τόσον ως προς

την κατ' αρχήν μεταρρύθμιση όσον και ως προς τις συγκεκριμένες της λεπτομέρειες. Στο πλαίσιο αυτό μπορούσε ευλόγως να υπάρχει ο φόβος ότι η διαδικασία μεταρρυθμίσεως θα αποτύγχανε εκ νέου σε περίπτωση δημοσιοποιήσεως της υπ' αριθ. 06/02 εκθέσεως. Η δημοσιοποίηση αυτή, πράγματι, θα καθιστούσε δυνατή τη χρησιμοποίηση ορισμένων στοιχείων της εκθέσεως αυτής για να αποτύχει η συζήτηση και να υπονομευθεί η ταχεία μεταρρύθμιση. Εξάλλου, τον Ιούλιο του 2008 το Κοινοβούλιο έλαβε μεταβατικά και επείγονται μέτρα, αποσκοπούντα στην αντιμετώπιση του κινδύνου αποτυχίας της διαδικασίας μεταρρυθμίσεως. Επομένως, ο προσφεύγων σφάλλει ισχυριζόμενος ότι η εκ μέρους του Κοινοβουλίου επίκληση διαδικασίας λήψεως αποφάσεων που βρισκόταν σε εξέλιξη, για να απορρίψει την αίτηση προσβάσεως βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, ήταν εσφαλμένη.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

69 Το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει, στο πρώτο εδάφιό του, ότι «[π]ροκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον».

70 Κατά πάγια νομολογία, η εφαρμογή της εξαιρέσεως αυτής προϋποθέτει ότι έχει αποδειχθεί ότι η πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα μπορούσε να αποτελέσει συγκεκριμένη και πραγματική προσβολή στην προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής και ότι ο κίνδυνος αυτός προσβολής μπορούσε ευλόγως να προβλεφθεί και δεν ήταν αμιγώς υποθετικός (εκτός της νομολογίας που αναφέρεται ανωτέρω στις σκέψεις 29 και 30, βλ., επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Τ-144/05, Muñiz κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 74).

71 Επιπλέον, για να εμπίπτει στην εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, η προσβολή της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων πρέπει να είναι σοβαρή. Τούτο συμβαίνει μεταξύ άλλων όταν η δημοσιοποίηση των σχετικών εγγράφων έχει σημαντικό αντίκτυπο στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων. Η εκτίμηση όμως της σοβαρότητας εξαρτάται από το σύνολο των περιστάσεων της υποθέσεως, μεταξύ άλλων από τα αρνητικά αποτελέσματα στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, τα οποία επικαλείται το θεσμικό όργανο όσον αφορά τη δημοσιοποίηση των σχετικών εγγράφων (απόφαση Muñiz κατά Επιτροπής, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψη 75).

72 Πρέπει, κατ' αρχάς, να παρατηρηθεί ότι η έκθεση υπ' αριθ. 06/02, η οποία αποτελεί έκθεση οικονομικού ελέγχου καταρτισθείσα από την υπηρεσία εσωτερικού ελέγχου του Κοινοβουλίου σε εκτέλεση του άρθρου 86 του δημοσιονομικού κανονισμού, είναι έγγραφο το οποίο καταρτίστηκε από το όργανο για εσωτερική του χρήση.

73 Κατόπιν, είναι σαφές ότι το έγγραφο αυτό το οποίο, κατά τη διατύπωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, «διατύπωνε τις αρχές επί των οποίων μπορεί να βασιστεί αναθεώρηση του νομικού πλαισίου των βοηθών των βουλευτών» και «περιείχε προτάσεις που απαιτούν την έκδοση αποφάσεως από τις αρμόδιες πολιτικές αρχές» αφορούσε ένα ζήτημα επί του οποίου το όργανο δεν είχε ακόμη λάβει απόφαση.

74 Συναφώς, δεν αμφισβητείται σοβαρώς ότι οι αποφάσεις που αφορούν τον οργανισμό των μελών του Κοινοβουλίου, οι οποίες εκδόθηκαν από το τελευταίο πριν από την προσβαλλομένη απόφαση, δεν εξαντλούν το ευρύτερο ζήτημα της μεταρρυθμίσεως του καθεστώτος των βοηθών των βουλευτών. Η διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Κοινοβουλίου, είτε διεξάγεται μόνον από το όργανο αυτό είτε διεξάγεται μαζί με το Συμβούλιο, την Επιτροπή και τα κράτη μέλη, δεν είχε επομένως, τερματιστεί με τις αποφάσεις αυτές.

75 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν, με την προσβαλλομένη απόφαση, το Κοινοβούλιο απέδειξε δεόντως ότι η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 έβλαπτε σοβαρώς τη διαδικασία του λήψεως αποφάσεων και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ότι δεν υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση.

76 Με την προσβαλλομένη απόφαση, το Κοινοβούλιο ανέφερε ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται σε εξέλιξη μια «ευαίσθητη και σύνθετη διαδικασία λήψεως αποφάσεως […] στο πλαίσιο της οποίας η [έκθεση υπ' αριθ. 06/02] αποτελούσε σημαντικό έγγραφο αναφοράς» και ότι «η χρησιμοποίηση εκ μέρους των μελών του Κοινοβουλίου των αποζημιώσεων που τίθενται στη διάθεσή τους αποτελεί λεπτό θέμα που παρακολουθείται με μεγάλο ενδιαφέρον από τα μέσα μαζικής ενημερώσεως». Το Κοινοβούλιο συνέχισε ισχυριζόμενο ότι «στοιχεία της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να αποτύχει η συζήτηση επί της μεταρρυθμίσεως του συστήματος και να υπονομευθεί η ταχεία μεταρρύθμιση». Κατά συνέπεια, ισχυρίστηκε το Κοινοβούλιο, «η δημοσιοποίηση της [εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02] θα έβλαπτε σοβαρά, στο στάδιο αυτό, τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Κοινοβουλίου, αλλά και πέραν αυτού, εφόσον η μεταρρύθμιση αυτή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον από το Κοινοβούλιο». Στη συνέχεια της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Κοινοβούλιο επανέλαβε τον ίδιο ισχυρισμό σχετικά με την προσβολή της διαδικασίας του λήψεως αποφάσεων.

77 Από αυτή την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η άρνηση προσβάσεως βασίζεται, κατ' ουσίαν, στον φόβο ότι στοιχεία της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 «θα μπορούσαν» να χρησιμοποιηθούν για να αποτύχει η συζήτηση επί της μεταρρυθμίσεως.

78 Η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει πάντως κανένα απτό στοιχείο που να επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο εν λόγω κίνδυνος προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων μπορούσε, κατά την ημερομηνία εκδόσεώς της, ευλόγως να προβλεφθεί και δεν ήταν αμιγώς υποθετικός.

79 Μεταξύ άλλων, η προσβαλλομένη απόφαση ουδόλως θέτει θέμα υπάρξεως, κατά την ημερομηνία εκδόσεώς της, προσβολών ή απόπειρας προσβολών της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων που βρισκόταν σε εξέλιξη, ούτε αντικειμενικών λόγων που να καθιστούν δυνατή την εύλογη πρόβλεψη ότι αυτές οι προσβολές θα επέρχονταν σε περίπτωση δημοσιοποιήσεως της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02.

80 Συναφώς, το γεγονός ότι η χρησιμοποίηση από τα μέλη του Κοινοβουλίου δημοσιονομικών μέσων που τέθηκαν στη διάθεσή τους αποτελεί λεπτό θέμα που παρακολουθείται με ενδιαφέρον από τα μέσα μαζικής ενημερώσεως –πράγμα ως προς το οποίο ο προσφεύγων δεν διαφωνεί εξάλλου, αντιθέτως μάλιστα– δεν μπορεί, αυτό καθεαυτό, να δικαιολογεί επαρκώς και αντικειμενικώς τον φόβο σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, χωρίς να τίθεται υπό αμφισβήτηση η ίδια η αρχή της διαφάνειας που επιδιώκεται από τη Συνθήκη ΕΚ.

81 Ομοίως, η προβαλλομένη πολυπλοκότητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων δεν αποτελεί, αυτή καθεαυτή, ειδικό λόγο για να φοβάται κανείς ότι η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 θα προσέβαλε σοβαρώς τη διαδικασία αυτή.

82 Ως προς το προβαλλόμενο από το Κοινοβούλιο γεγονός ότι πολλές προσπάθειες μεταρρυθμίσεως του καθεστώτος των βοηθών των βουλευτών είχαν αποτύχει στο παρελθόν, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτό δεν περιλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση. Προβλήθηκε καθυστερημένα, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και επιπλέον χωρίς καμία ένδειξη ότι οι εν λόγω αποτυχίες είχαν προκληθεί από τις προσβολές της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων που οφείλονταν σε δημοσιοποίηση ευαίσθητων πληροφοριών.

83 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Κοινοβούλιο απέδειξε ότι η δημοσιοποίηση της εκθέσεως υπ' αριθ. 06/02 θα υπονόμευε σοβαρώς τη διαδικασία του λήψεως αποφάσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει καμία αιτιολογία σε σχέση με το ερώτημα αν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον επέβαλε, παρ' όλα αυτά, τη δημοσιοποίηση της εν λόγω εκθέσεως.

84 Πράγματι, ο ισχυρισμός που περιλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση ότι «η επιβεβαιωτική αίτηση δεν περιέχει κανένα επιχείρημα δυνάμενο να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση» δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί τέτοια αιτιολογία. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, ο αιτών την πρόσβαση στα έγγραφα δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει την αίτησή του.

85 Λαμβάνοντας υπόψη τις προεκτεθείσες εκτιμήσεις, από τις οποίες προκύπτει ότι, με την προσβαλλομένη απόφαση, το Κοινοβούλιο δεν απέδειξε ότι η πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 θα έβλαπτε σοβαρώς τη διαδικασία του λήψεως αποφάσεων και, εν πάση περιπτώσει, δεν αιτιολόγησε την άρνησή του προσβάσεως σε σχέση με την προϋπόθεση να μην υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν είναι βάσιμη καθόσον αρνείται την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001.

86 Υπό τις συνθήκες αυτές, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθόσον αρνείται στον προσφεύγοντα την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

87 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού, τα κράτη μέλη που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

88 Επειδή το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τα αιτήματα του τελευταίου. Το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 11ης Αυγούστου 2008, με αριθμό αναφοράς A (2008) 10636, καθόσον αυτή αρνείται την πρόσβαση στην έκθεση υπ' αριθ. 06/02 της υπηρεσίας εσωτερικού ελέγχου του Κοινοβουλίου, της 9ης Ιανουαρίου 2008, με τίτλο «Έλεγχος των αποζημιώσεων των βοηθών των βουλευτών».**

**2) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Ciarán Toland.**

**3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 2011.

(υπογραφές)